

hører ikke efter Rygter; det vil jeg se, før jeg tror det, og jeg har dog ogsaa angaaende Postlønningsloven endnu i Dag faaet Anmodning om Oplysninger. Der kunde jeg for Resten sige, ganske som det ærede Medlem taler til mig, at disse Oplysninger ere forlangte saaledes, at man næsten kunde tro, det var, for at jeg skulde faa Ansvar for, at Oplysningerne ikke vare komne i rette Tid, til at Forslaget kunde behandles. Jeg tillægger ikke mine Modstandere saadanne Motiver, men Oplysningerne ere ganske vist af den Natur, at jeg tvivler meget om, at jeg kan skaffe dem inden Samlingens Slutning. Men det er ikke værd, at vi tale for stærkt om; hvor Ansvar skal hen.

Dette Forslag er ikke fra min Side et Agitationsforslag, det er fremkommet af en ærlig Villie til at komme de Funktionærer, som trænge mest, til Hjælp, og det er virkelig ikke korrekt, naar det ærede Medlem siger, at saa har Kommissionen ikke mere at bestille. Naar jeg kommer med et Forslag, hvis Lønningssatser jeg ved — for det ved jeg, og det bekræftede jo det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen) — ikke ere højere, end at Kommissionen paa mange Punkter er gaaet højere op, og selv om Kommissionen i det hele vilde komme højere op end mit Forslag, ser jeg ikke, at der er noget i Vejen for, at Kommissionen kan fremlægge sit Forslag. Det vilde jo ikke skade Jernbanefunktionærerne, og jeg skulde med Glæde slutte mig til et saadant Forslag, naar det kom. Men for Resten maa jeg spørge: hvorfra ved det ærede Medlem, naar Kommissionens Arbejde bliver endt? (*J. C. Christensen*: Det ved jeg ikke). Skal da Jernbanefunktionærerne vente, indtil Kommissionens Arbejde er endt? Kunde det ærede Medlem komme og sige: Jeg har fundet et universalt Røgmiddel til at ryge alle politiske Anskuelser ud af Forsamlingen fra i Morgen af, saa at der, naar de have brugt det, ikke er mere Politik i dem, — saa kunde vi tale om det; men det staar vist ikke i det ærede Medlems Magt at faa Patent paa en saadan Opfindelse. Jeg tror derfor, at det er ganske naturligt at fastholde Arbejdet paa dette Punkt og se at komme til Endé dermed. Og endelig maa jeg sige, at var jeg kommen til at fortælle mig i den Grad, at jeg skulde have indrømmet, at der var gaaet Politik i Takstloven i Landstinget, maa jeg rigtignok have brugt mine Ord adskilligt daarligere, end jeg plejer. Jeg hører, at det ærede Medlem er meget godt

bevandret deroppe og mener, at der er gaaet Politik i dem deroppe. Jeg ved det ikke, jeg ved, at Takstlovsforslaget skulde have været til Behandling i Morgen, men at det nu ikke kommer til Behandling før Onsdag; det er det hele, jeg ved. Jeg har gjort dette i den bedste Tro paa at gavne, og jeg haaber, De ville hjælpe mig til, at det kan blive til Gavn; det bliver Deres Ansvar, hvis det ikke bliver til Gavn.

Formanden: Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Naar den højtærede Minister siger, at han har handlet med en ærlig Villie, vil jeg ikke benægte det, men saa har han været meget ubehændig med det, han har gjort. Det er sikkert nok, at saaledes som Forslaget foreligger, er det umuligt at gennemføre, hvis man da vil gaa ud fra, at begge Ting ville hævde de Principper, de holdt paa for 3 Aar siden, og det maa man vel gaa ud fra. Den højtærede Minister siger, at det ikke er noget at gøre Ophævelser over, hvad der er sket i Dag fra Landstingsflertallets Side, da der tidligere har fundet Referat Sted af, hvad der var sagt i Fællesudvalg. De to Ting kunne ikke sammenlignes. Det har aldrig fundet Sted tidligere, at Folk, der stillede Ændringsforslag, stille dem ikke til det Udvalg, de sidde i, men stille dem til Ritzaus Bureau! Det har jeg aldrig oplevet, og det er det, der er sket.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) sagde, at han for sit Vedkommende kunde fremsætte Eksempler paa enkelte Mennesker, der gavedes deres Arbejdere eller Funktionærer en Lønforhøjelse, uden at de havde anmodet derom. Det bestrider jeg slet ikke, det finder antagelig Sted i ret betydelig Udstrækning. Men naar han dernæst siger, at det ikke var berettiget af mig at sige, at Højre som saadant modsatte sig Lønkrav fra Arbejdernes Side, og i hvert Fald bagefter forklarede, at det var af lutter Kærlighed til Arbejderne, at de ikke skulde have det bedre nu, thi der kunde komme Tider, hvor de fik det daarligere, siger jeg, at det er en meget tarvelig Argumentation, og at Kendsgeneringerne bevise det modsatte. Man har fra Højres Presses Side systematisk følt det som sin Opgave at modsætte sig disse Lønningssatser. Og dette